

[Hans Thyge Jacobsen.]

søger disse Laan, meget ønske, at den normale Maksimalgrænse ikke bliver 600 Kr., men at Laanene i Almindelighed kan blive større. Det er jo muligt, at de 3 Mill. Kr., som den højtærede Minister har stillet Forslag om, saa ikke kan slaa til, men det ærede Medlem Hr. S. Munk var jo ogsaa paa Forhaand af den Opfattelse, at dette Beløb er for ringe.

Vi er, som sagt, af den Opfattelse, at naar der skal arbejdes paa denne Maade overfor de paagældende Medborgere, kan det ikke nytte, at man gør halvgjort Gerning, saa maa man gøre det saaledes, at de Laan, som de paagældende kan opnaa, ogsaa virkelig betyder en Hjælp, og her er en Maksimalgrænse paa 600 Kr. som det normale uden Tvivl lige lav nok. Jeg vil altsaa henstille, at man under det Udvalgsarbejde, som ogsaa vi fra vor Side maa ønske, tilstræber at faa Maksimalgrænsen hævet.

Et andet Punkt, hvor vi ikke synes, den højtærede Minister gaar vidt nok med sin Ændring, er med Hensyn til Sikkerhedsstillelse. Ogsaa paa dette Punkt var vi under det oprindelige Lovforslags første Behandling tilbøjelige til at nøjes med meget mindre end det, Ministeren foreslog, og akkviescere ved det, som man fandt tilstrækkeligt, da man ved Loven af 20. Marts 1918 stillede 5 Mill. Kr. til Raadighed til Handel og Haandværk. I 1918 forlangte man hverken Sikkerhedsstillelse eller anbefaling fra Organisationer eller Godkendelse fra Kommunalbestyrelser, saaledes som man gør det ved den nugældende Lovgivning. Man maa jo erindre, at vi ved Loven af 1918 indhøstede særdeles gode Erfaringer, Tilbagebetaling af de den Gang bevilgede Laan har fundet Sted i et Omfang, som ingen vist havde ventet, og som overfor os har angivet, at de paagældende Medborgere har klaret deres Forpligtelse endogsaa overordentlig smukt. Vi maa derfor ønske, at den højtærede Minister tager Skridtet fuldt ud og ganske stryger Bestemmelsen om Kaution. Det er ikke rart for en Mand, som søger Kriselaan, at skulle skaffe sig Kautionister, og det er jo heller ikke saaledes, at nogen er varm paa at være Kautionist for et Kriselaan. Det siger sig selv, at i en Laanesag som den, det her drejer sig om, er Spørgsmaalet om Kautionister uhyre pinligt. Vi ved sikkert ogsaa alle, at man blandt Haandværkerne og de smaa næringsdrivende har følt dette Krav som en Krænkelser, og efter min Opfattelse ikke uden Grund. Der gives saa

mange Tilskud og Laan fra det offentlige, for hvilke der slet ikke eller ikke tilnærmelsesvis kræves saadan Sikkerhedsstillelse, som her var og er foreslaaet. Idet Haandværkere og handlende kan henvise til deres smukke medborgerlige Opførsel under tidligere vanskelige Forhold, maa vi erkende, at det er ubilligt at forlange, at de laansøgende skal ind i den vanskelige og pinlige Opgave at skulle skaffe sig Kautionister. Vi er derfor villige til ganske at frafalde Kravet om Kautionister og maa meget ønske, at man fra andre Sider vil være enig med os heri. Vi er ydermere betænkelige ved, at den højtærede Minister opretholder Kravet om Anbefaling og Godkendelse fra Organisationer og Kommunalbestyrelser. Er det pinligt for en Mand, der søger Kriselaan, at skulle skaffe sig Kautionister, saa er det naturligvis ogsaa pinligt for ham at skulle fremlægge sin Status, saa at sige til offentlig Beskuelse og Bedømmelse. Jeg for mit Vedkommende har haft mange Eksempler paa, at Folk indenfor Haandværk og Handel, som i høj Grad maatte ønske at faa Del i denne Lovs Bestemmelser om Laan, har trykket sig ved at skulle ind under den Bedømmelse, som kræves. Under større Forhold er det maaske ikke saa afskrækkende, men saaledes som Forholdene former sig i Provinsbyer, i det hele taget under mindre Forhold, kan enhver sige sig selv, at det er ikke tillokkende at skulle igennem en saadan Skærsild. Ogsaa paa dette Punkt udtalte Folketingsmand Pitzner sit Ønske om, at Bestemmelserne kunde frafalde; han sagde, at efter hans Mening kunde man uden større Risiko for Staten gøre det hele noget mere enkelt og — som han rigtigt udtrykte det — noget mere tiltalende for de laansøgende.

Idet jeg altsaa erindrer om, at der under den tidligere Lovgivning ikke krævedes Sikkerhedsstillelse, ikke krævedes Undersøgelse og Anbefaling, hverken af Organisationer eller Kommunalbestyrelser, og at de paagældende Laan var rentefri endogsaa i 3 Aar, at Loven den Gang altsaa var meget mere imødekommende overfor den kriseramte Haandværker og handlende, henstiller jeg, at vi saa vidt muligt søger at gøre den nuværende Lovgivning i hvert Fald ikke strengere. Jeg ser nemlig ikke nogen Grund dertil. Efter min Opfattelse maa det være tilstrækkeligt for Staten, om Laansøgeren udsteder et Skylddokument, som den højtærede Handelsminister omtalte det, og at Bedømmelsen af hans Forhold gøres saa enkel som muligt. Det er ogsaa nødvendigt, at enten Organi-